

af Loven. Jeg vil sige, at jeg vil se det, før jeg tror det. Den ærede Ordfører ved lige saa godt som jeg, at der ogsaa inden for Landstingets Flertal er ganske indflydelsesrige Strømninger fremme, som gaa i den Retning, at man ikke skulde afvente, at dette Ting tog endeligt Standpunkt til Loven om Spiritusbeskatning, men at man snarere skulde tage Toldloven under Behandling og fortsætte med de direkte Skatteloves Behandling, for saa til sidst, naar denne Behandling var tilstrækkelig vidt fremskreden til, at man kunde se, hvad der var Tingene imellem, da at tage Kompensationsspørgsmaalet op.

Af Betænkningen faar man næsten det Indtryk, at Flertallets Skridt skyldes en Følelse af Nødvendigheden af at tage Ganske bestemt Afstand fra Landstingets Forslag om Spiritusskatten i den Forbindelse, hvori det er fremkommet, i dens Forbindelse med den af Landstinget vedtagne Toldlov. Nu vel, det forekommer mig ikke, at et saa kraftigt Skridt, som her er foreslaaet, var nødvendigt — paa ingen Maade. Denne Afstand have vi taget hvert eneste Aar, alle vi, der hidtil have staaet sammen i denne Sag, baade i Flertallet og i den Gruppe, jeg tilhører. Vi have alle taget tilstrækkelig tydelig Afstand fra Landstingets Brændevinsforslag paa Grund af dets Forbindelse med sammes Toldlovsforslag. Der har aldrig kunnet herske nogen som helst Tvivl om, at det Tilbud, Landstinget hidtil har gjort angaaende de indirekte Skatters Reform, ikke vilde blive modtaget henede, saa i saa Henseende var det ganske unødvendigt at gaa til det stærke Skridt, man har gjort. Jeg skal for en Sikkerheds Skyld tilføje, at mine Meningsfæller og jeg i akkurat lige saa høj Grad som det ærede Flertal ville være imod at tage mod det af Landstinget tilbudte i saa Henseende. Vi kunne ikke gøre det af mange Grunde, hovedsagelig ikke af den Grund, at enhver Reform af den indirekte Beskatning efter vor Mening bør føre til en Nedsættelse af den indirekte Skattebyrde, og Landstingets Forslag fører til det modsatte. Ligeledes ville vi ikke kunne gaa ind paa en Forhøjelse af Spiritusafgiften, uden at vi samtidig komme til en Nedsættelse af den uforholdsmæssig høje Toldbeskyttelse, den indenlandske Spiritustilvirkning nyder; i saa Henseende ere mine Meningsfæller og jeg ganske enige med de Anskuelser, der gentagne Gange ere udtalte af det ærede Medlem for Slagelse (Køedt).

Jeg skal ikke her ved denne Lejlighed komme ind paa en nærmere Belysning af Spiritusskatten. Den ærede Ordfører kom jo ogsaa kun ind derpaa i store Omrids. Jeg er enig med den ærede Ordfører i, at det her slet ikke ligger for at forsøge paa en Bekæmpning af Brændevinsdrikningen ved en Forhøjelse af Skatten. Var det den Opgave, man vilde forsøge at løse, maatte man selvfølgelig gaa ganske anderledes til Værks, vedtage en anderledes stor Forhøjelse af Afgiften, end her er Tale om. Jeg er tilbøjelig til at mene, at saaledes som Sagen her ligger for, maa man se ganske bort fra den Side af Sagen. Selve den Forhøjelse af Afgiften, der er foreslaaet af Landstinget, og vel endnu mere den Forhøjelse af Afgiften, der kunde blive vedtagen i dette Ting, vilde ikke kunne indskrænke Spiritusnydelsen, Brændevinsdrikningen, i nogen nævneværdig Grad. Spørgsmaalet maa ses som et rent finansielt, rent social-økonomisk Spørgsmaal; det maa ses saaledes: Er der Rimelighed i at ombytte Told paa Livsfornødenheder, ombytte en Del Toldbeskyttelse med en Forhøjelse af Spiritusafgiften? Er det socialt og økonomisk forsvarligt at gøre det? Det er Spørgsmaalet, og der nægter jeg ikke, at jeg for mit Vedkommende ikke nærer Skygge af Tvivl om, at det, naar det blev gjort paa rette Maade, vilde være fuldkommen forsvarligt at gaa den Vej.

Der er blevet sagt en Gang af en ivrig Modstander af Spiritusafgiften, at det var akkurat lige saa galt at lægge en forhøjet Afgift paa Brændevin, som det var at lægge en forhøjet Told paa Rugbrød, det ene var en Livsfornødenhed saavel som det andet; for den Mand, der en Gang havde vænnet sig til Brændevin, var den en Livsfornødenhed, lige saa vel som Brød er en Livsfornødenhed for os andre. Jeg deler ikke i fjerneste Maade denne Betragtning. Jeg maa betragte Spiritus og Øl som Ting, hvis Nydelse det ingenlunde vilde være rimeligt at fordømme — og de fleste af os nyde dem jo ogsaa —, men som Ting, man dog kan undvære, og jeg vilde betragte det som en afgjort Fordel at lægge en Skat over paa Ting, hvis Forbrug man selv raader over, saa at man kan indskrænke det, hvis ens økonomiske Forhold gaa ned, men maaske udvide det noget, hvis man faar blidere Kaar, at lægge Skatten over paa saadanne Artikler og tage dem bort fra Livsfornødenheder, hvis Forbrug man ikke paa den Maade raader over, idet det bliver lige stort, enten man